

[Finansministeren.]

100 Stykker til 110 Ø., samtidig med at Skatteklassens Prisgrænse ændres fra $2\frac{1}{2}$ til $3\frac{1}{8}$ Ø.; derved bliver det nemlig muligt at sælge en Pakning paa 8 Stykker for 25 Ø., og at give Pakninger a 8 Stykker findes der Tilladelse til i en Paragraf i Lovforslaget. For de øvrige Skatteklasser forhøjes Afgiften tilsvarende med forholdsvis Stigning, saaledes at der er en bestandig Progression i Afgiften i Forhold til Varens Værdi. Den højeste Skatteklasse er jo den, som nu staar paa 11 Kr. pr. 100 Stykker, og den forhøjes til 15 Kr. For Cigarillos' Vedkommende gaar Forslaget ud paa at forhøje Afgiften paa Varer til Værdi af ikke over 50 Kr. pr. 1 000 Stykker fra 20 til 25 pCt. af Værdien og paa Varer til Værdi af over 50 Kr. pr. 1 000 Stykker fra 25 til $33\frac{1}{3}$ pCt. For Røgtobak finder ingen Forhøjelse Sted paa de to første Skatteklasser — det er dem, der omfatter den almindelige, jævne Pibetobak, Tobak til under 9 Kr. pr. kg. Forhøjelsen finder først Sted for de Tobakker, der konkurrerer med Cigarettoбак, nemlig Shagtobak. For Skatteklasse 3, navnlig Tobakker til en Pris af 9—12 Kr. pr. kg., forhøjes Afgiften pr. kg. fra 100 til 160 Ø. og saa fremdeles i stigende Grad opefter i Værdiklasserne.

Merudbyttet af de Forhøjelser, her foreslaas, vil, bortset fra aftagende Forbrug, være $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Cigaretter, 1 Mill. Kr. paa Shagtobak og $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Cigarillos, altsaa i alt 8 Mill. Kr., men selvfølgelig maa der, hvis man vil være paa den sikre Side, regnes med en Del Aftagen af Forbruget, og derfor tør jeg ikke sætte det samlede Udbytte af den her foreslaaede Skatteforhøjelse højere end til $6\frac{3}{4}$ Mill. Kr.

Jeg har anført de Grunde, hvorfor jeg i og sig ingen Betænkelighed nærer ved at foreslaa Forhøjelse af Cigaretbeskatningen m. m. Derimod kan jeg ikke sige, at jeg ingen Betænkelighed nærer ved det andet Forslag, der gaar ud paa at forhøje Om sætningsafgiften af Chokolade- og Sukkervarer fra 25 til $33\frac{1}{3}$ pCt. af Varernes ubeskattede Værdi, hvilket jo ingen vil sige 25 pCt. af den beskattede Værdi. Ganske vist anser jeg den Tale, der i Anledning af de forventede Skattelove har lydt, særlig fra Industriens Side, om, at selv en lempelig Forhøjelse af Afgiften paa Chokolade- og Sukkervarer vilde være ensbetydende med Fagets totale Ruin og Sammenbrud — denne Tale, som vi er vant til at høre, hver Gang der er Tale om en Skatteforhøjelse

—, for at skyde i meget høj Grad over Maalet, men det lader sig jo ikke nægte, at Forbruget paa dette Omraade er mindre modstandsdygtigt end for Cigaretternes Vedkommende, og at en Ændring af Satserne i opadgaaende Retning dog vil betyde en ikke ringe Gæne for en Industri, som i Forvejen ikke sidder i ret gode Kaar. Jeg vilde derfor ikke beklage, om Rigsdagen mente at kunne give Afkald paa denne Forhøjelse (Munterhed). Ja, jeg siger det, som det er. Men jeg er jo i Henhold til Landmands-bankloven forpligtet til at stille Forslag om en Merindtægt af $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og der frembød sig ikke noget Skatteobjekt for mig, som bedre kunde taale en Forhøjelse end dette. At gaa højere med Cigaret-afgiften end her foreslaaet vilde efter mit Skøn i fiskal Henseende være en Fejl og sikkert berede Skuffelser. Blandt de indenlandske Afgifter vilde Ølskatten vel være den, som laa nærmest, men Skatten er allerede her forholdsvis meget høj, og Forbruget viser en anderledes vigende Tendens end Forbruget af Chokolade- og Sukkervarer. Hvad angaar Finanstold-satserne, ønsker Regeringen ikke at lægge højere Told paa Varer, der i høj Grad er gaaet ind i den almindelige Befolknings daglige Forbrug, saasom Kaffe eller Te, og hvad de egentlige Luksustoldsatser angaar, er de allerede bragt op til en ret betydelig Højde, og en yderligere Forhøjelse af dem, som fiskalt vilde betyde noget, vilde støde paa handelspolitiske Betæneligheder, som ærede Medlemmer nok selv vil kunne forestille sig, og som jeg her ikke skal nærmere udvikle. Jeg er da blevet staaende ved Chokolade- og Sukkervareafgiften som det mindste Onde.

Det er klart, at man ikke kan lade Lovforslag som disse ligge maaske i Ugevis paa Rigsdagens Bord uden til en vis Grad baade for de indenlandske og udenlandske Varers Vedkommende at begrænse Varernes Overgang i Forbruget, med andre Ord at rationere, og hertil sigter Bestemmelsen i Tobakslovforslagets § 4 og i Chokoladelovforslagets § 2. Jeg har imidlertid ønsket at gøre de nødvendige Rationeringer saa taalelige som muligt, og derfor er den ugentlige Afsætning rationeret ikke efter Aaret 1927's Gennemsnit, men efter Gennemsnittet af det Kvartal, vi er i, Oktober Kvartal, altsaa det Kvartal, der gaar umiddelbart forud for Jule- og Nytaarstiden. Dette vil imidlertid blive Rationeringens Maksimum, og skulde det i enkelte Tilfælde vise sig, at en Forretning vilde blive gunstigere stillet ved at lægge et andet Gennemsnit til Grund, f. Eks.